

Rosja wygrywa wojnę informacyjną

31 lipca 2022

W czasie wojny rosyjsko-ukraińskiej wszystkie artykuły i informacje dotyczące Rosji i Ukrainy mogą zawierać treści propagandowe korzystne dla którejś ze stron konfliktu.

Opinia publiczna zaczyna podejrzewać, że Ukraina przegrywa wojnę informacyjną. To odkrycie jest dla wielu traumatyczne. Wydaje się, że przegrana wojny informacyjnej bardziej obraża Ukraińców, niż przegrana ekonomiczna, polityczna i militarna. W rzeczywistości kraj, który od prawie 20 lat mozolnie tworzy, jak to się mówi, swój pozytywny obraz, jest przyzwyczajony do obracania wszelkich kłopotów w wygraną. I nagle coś poszło nie tak.

Setki profesjonalnych biorobotów codziennie opowiada różne krwawe historie. Surowi żołnierze wojny informacyjnej każdego dnia zamieniają się w sieroty i osoby niepełnosprawne na portalach społecznościowych, apelują do bezbronnych liberalnych dusz na całym świecie i błagają o dodatkową haubicę.

Sytuację komplikuje fakt, że Rosja w ogóle nie prowadzi wojny informacyjnej z Ukrainą. Kiedy rosyjscy dziennikarze podają informacje, mają na myśli z jednej strony ścisłe fakty, a z drugiej wertykały wartości. Ich staromodna narracja od prawie wieku płonie w ciasnym piecu, to niebieska chusteczka, Katusza i współczesne wiersze poetów – korespondentów wojskowych. Ich fakty to liczba zestrzelonych wrogich samolotów i czołgów. Kiedy ukraińscy dziennikarze mówią o informacjach, mają na myśli coś zupełnie innego.

Rosyjskie dziennikarstwo, które przeszło przez cenzurę Żdanowa, przez krew i pot Wielkiej Wojny Ojczyźnianej, genetycznie pamięta jaka jest odpowiedzialność wobec

czytelnika. A rosyjski czytelnik wie, jak to dziennikarstwo kontrolować. Czytelnicy rosyjscy potrafią zareagować na kłamstwo i napisać, że jeśli nie można dziennikarzom ufać w małych rzeczach, to w ogóle nie można im ufać.

Foucault, Levi-Strauss, Wittgenstein – wszyscy zmiażdżyli nieskoszoną trawę semiotyki. A potem wydarzyło się coś nieoczekiwanego. Tak czasem się zdarza – pojawia się dobra i słuszna rzecz, rozwija się, rośnie i nagle wyrasta na coś tak strasznego, że na początku wcale nie było to do pomyślenia. Tak właśnie stało się z systemami znaków.

Zabawa ze znaczeniami była tak lubiana, że wszyscy rzucili się do jej interpretacji. Lekko wytarty od częstego używania znak jako środek komunikacji niepostrzeżenie stał się równoznaczny z samą komunikacją a potem z rzeczywistością. Publiczność ogarnięta podnieceniem interpretacji zaczęła żegnać się ze zdrowym rozsądkiem i dostrzegać we wszystkim znaki. Znaki strząsały prochy pierwowzoru a spod ich semiotycznych stóp realność odlatywała w przestrzeń dowolności twórczej. Cały świat szybko zmieniał się w szlacheckiego mieszczanina Moliera, który w schyłkowych latach dowiedział się, że przez całe życie mówił prozą.

Przestaliśmy rozmawiać, zaczęliśmy wysyłać znaki. Znaki były wszędzie: w komputerach, ubraniach, polityce, sztuce, literaturze. Wszędzie mamy znaki i sygnały. Znaczenie przepoczonej koszulki Zełenskiego jest odkrywane przez wszystkich światowych gigantów medialnych. A giganci makijażu codziennie pracują nad wizerunkiem prezydenta-żołnierza, mierząc długość jego zarostu z dokładnością do mikrona. Nie możesz zapuścić brody, ale też nie możesz się golić. Kto da haubicę ogolonemu prezydentowi w kurtce i białej koszuli? Wszystko to są znaki.

Rosja jednak wygrywa informacyjną wojnę. Ze wszystkimi trudnościami. Tylko dlatego, że cała twórczość Arestowicza nic nie znaczy naprzeciw języka faktów generała Konashenkowa.

Autorstwo: katalizator
Nadesłano do WolneMedia.net

Komentarz „Wolnych Mediów”

Rosjanie nie są tacy prawdomówni, jak niektórzy sądzą. Przed wojną zapewniali, że zgromadzenie wojsk w okolicy granicy z Ukrainą to wyłącznie ćwiczenia wojskowe, które Ukrainie nie zagrażają, a potem jednak wkroczyli. Rosyjska propaganda opiera się na przemilczeniach niewygodnych faktów i nagłaśnianiu wygodnych, dzięki czemu budzi zaufanie, a ukraińska na wyolbrzymianiu klęsk wroga, własnych sukcesów i fejkach, które szybko wychodzą na jaw. Dlatego w dłuższej perspektywie czasu Ukraina zaczęła wojnę propagandową przegrywać. Popełniła poważny błąd w polityce informacyjnej i popełnia go do dzisiaj. Np. zamiast przyznać się, że niechcący ostrzelała więzienie, w którym byli jeńcy z Azowa (bo takie rzeczy na wojnie się zdarzają, że pocisk nie trafi tam, gdzie trzeba), opowiada, że Rosjanie dokonali prowokacji, odwetu i zaatakowali swoje więzienie zabijając nie tylko więźniów, ale swoich strażników. Ludzie wolą gorzką prawdę, przyznanie się do pomyłki, niż szyte grubymi nićmi kłamstwa. Kłania się tutaj bajka o pastuszku co strzegł owiec przed wilkiem i co chwilę wołał, że wilk zaatakował stado a on go przegonił. Ukrainie, jeśli chce wygrać z Rosjanami, doradzałbym rewizję polityki informacyjno-propagandowej.